

Đại tá Kamốp ơi, đại tá dùa mãi. Tôi chết thì đại tá cũng chết. Phan Mỹ sẽ không tha đại tá.

Kamốp lại nín thình. Đến bậc tam cấp, hẳn hỏi bà Hoa :

— Bà dẫn tôi đi đâu ?

Bà Hoa đáp :

— Về trụ sở bí mật của tôi.

Nhận thấy Kamốp trù trù, bà Hoa tiếp :

— Tại đó, tôi sẽ gọi điện thoại vô tuyến cho Phan Mỹ. Khi hẳn tới, tôi xin giao hẳn cho sự quyết định của đại tá.

Kamốp ngoảnh một vệ sĩ. 4 nhân viên cao lớn mặc đồng phục, đeo súng tiểu liên chạy ra xe. Bà Hoa lắc đầu :

— Ông làm thế này, Phan Mỹ biết mất. Vệ sĩ của ông nên mặc thường phục, và ông cũng không nên dùng công xa. Nếu tôi không lầm, nhân viên của Phan Mỹ đứng gác ở đầu đường Hàng bông Thợ nhuộm.

Kamốp làm li trèo lên chiếc Citroen đen, mang bằng số giả. Hẳn không tin thiếu phụ. Nhưng hẳn phải đến tận nơi cho biết.

Kamốp ra lệnh cho tài xế :

— Lái sau xe của người đàn bà. Phải hết sức cẩn thận, nghe chưa ?

Bóng đêm phủ đầy thành phố Hà nội. Gió đông thổi vù vù.

Phan Mỹ giật mình như bị điện giật. Trong đời, ít khi hẳn được chiêm ngưỡng những người đàn bà đẹp như thế này. Thật vậy, hai người đàn

bà chụp trong ảnh có một nhan sắc phi thường, khiến hẳn nhìn ngấm nửa giờ rồi không chán.

Đó là một tấm ảnh chụp bằng phim hồng ngoại tuyến (1), chụp qua màn tối, không cần đèn riêng. Trong ảnh, hai người đàn bà — đúng hơn, hai thiếu nữ trạc 23, 24 tuổi — đang sánh vai đi với nhau trên đường.

Con yêu râu xanh họ Phan đã thưởng thức hàng ngàn sắc đẹp khác nhau, thuộc mọi niên kỷ, và thuộc mọi màu da, song lần đầu tiên hẳn được thấy hai mỹ nhân lơ lơ.

Cả hai đều có những nét đều đặn và gợi tình như nhau, kể nữa cân người tám lạng. Mặt người nào cũng nặn hình trái soan, miệng nhỏ, môi chúm chím như sắp ngửa ra nhận một cái hôn đắm đuối. Cái eo nhỏ một cách lạ lùng, và lạ lùng hơn là những đường tròn trên ngực, một bộ ngực căng cứng, như muốn đâm rách mắt đàn ông da tinh.

Phan Mỹ quay lại hỏi viên thư ký :

— Bây giờ họ ở đâu ?

Viên thư ký đáp :

— Thưa, họ vào một ngôi nhà lớn, gần chợ Hôm. Nhân viên của ta đang canh gác bí mật ở ngoài.

Phan Mỹ tiến lại máy ghi âm Akai đặt ở góc phòng. Một cuộn băng nhựa vừa được mắc vào. Viên thư ký nói :

— Thưa, đây là những lời báo cáo của mặt viên AX.

(1) phim này được bán trên thị trường. Phi cơ trình sát dùng phim hồng ngoại tuyến để chụp cửa & của địch ban đêm.

Sực nhờ ra, Phan Mỹ nhòen miệng cười

— A, thế thì công việc sắp xong rồi. Chúng mình sửa soạn mở tiệc ăn mừng.

Viên thư ký trở mặt :

— Thưa, ta sắp triệt hạ được Kamốp ?

Phan Mỹ múa tay :

— Còn quan trọng hơn nữa. Ta sắp phá tan được hệ thống do thám của lão Hoàng ở phía bắc vĩ tuyến 17.

Băng ghi âm bắt đầu chạy dè dè. Những tiếng khàn khàn nổi lên :

— Thưa AX xin báo cáo... Nhân viên công an đi xe dip đến đều bị hạ sát... Tôi đang theo Z. 62 tới tổng hành doanh bí mật. Tại nơi, tôi sẽ gọi vô tuyến về ngay... Alô, AX...

Tiếng nói im bặt.

Viên thư ký nói :

— Thưa, còn bản báo cáo thứ hai nữa. Vừa tới cách đây 90 phút. Trong khi ông đi vắng, tôi đã cho thi hành đúng chỉ thị.

Máy ghi âm lại vắng ra giọng nói khàn khàn quen thuộc.

— Alô, AX xin kính cầu báo cáo... Hiện thời, tôi đang ở trong tổng hành doanh của Z. 62, đặt trong biệt thự số 75 đường Thái Phiên... xin trân trọng nhắc lại, biệt thự số 75 đường Thái Phiên... Cửa ra vào bao giờ cũng khóa, chúng tôi vào bằng cửa hông, còn xe hơi đậu ở ngoài, cách một quãng xa, trên đường Chợ Hôm...

Alô... trong nhà hiện có Z. 62 tức bà Huyền Hoa, và cô con gái duy nhất tên là Nguyệt Thanh... Alô... Họ đang bàn chuyện với nhau trên lầu, tôi

không nghe được gì vì cửa lim quá dày, họ lại nói rất nhỏ.. Tuân theo mệnh lệnh, tôi không dám áp tai vào lỗ khóa, sợ họ biết ...

Alô... họ đang xuống dưới nhà. Xin phép được ngưng một lát, rồi xin báo cáo tiếp.

Băng nhựa vẫn quay từ từ. Giọng nói im một phút rồi tiếp tục :

— Alô AX xin báo cáo tiếp... Hai mẹ con bà Huyền Hoa dẫn tôi coi nhà rồi mỗi người trèo lên xe hơi riêng, giấu trong ga-ra, phóng ra đường. Tôi không biết họ đi đâu. Trong biệt thự chỉ còn tôi với một tên vệ sĩ thân tín của bà Huyền Hoa. Thờ cơ h in ngồi hút thuốc lá trong phòng khách, tôi lên xuống ga-ra báo cáo bằng walkie-talkie về trung ương.

Trân trọng xin trung ương cho chỉ thị mới.

Phan Mỹ hỏi viên thư ký :

— Anh đã ra chỉ thị mới cho hắn chưa ?

Viên thư ký đáp :

— Thưa rồi. Tôi đã dặn hắn giữ thái độ tuyệt đối bình tĩnh, sau này sẽ trọng thưởng. Đồng thời, tôi còn ra lệnh cho hắn báo cáo về đây đủ chi tiết. Biệt thự ở đường Thái Phiên rất rộng, AX chỉ cần lách vào một xó xỉnh nào đó, nói nhỏ nhỏ vào máy vô tuyến là ta nghe được. Mẹ Huyền Hoa không thể phăng ra,

— Nhân viên của ta đã đến đường Thái Phiên chưa ?

— Thưa, họ đã bố trí xong từ lâu. Bản phúc trình mới nhất của toán theo dõi cho biết Nguyệt Thanh lái xe tới trạm chiếu dãi số 4 ở Hàng Mành. Nào; vào trong, và một lát sau trở ra cùng với một người đàn bà khác.

Theo chỗ chúng tôi biết, người đàn bà này là Thái Phương, phó trưởng đoàn Việt kiều vừa từ Vọng các tới Hà Nội tham quan tuần trước, hiện ngụ tại trạm chiếu dã số 4

Chúng tôi đã chụp hình hai người và cho gửi phim hỏa tốc về. Xe của chúng tôi chạy sau rất xa, bọn họ không hề hay biết...

Phan Mỹ ra lệnh cho viên thư ký tắt máy ghi âm và cầm lấy tấm hình đặt trên bàn, mắt sáng lên một sự thêm muốn vô tả.

Viên thư ký chỉ tay vào ảnh, giải thích :

— Người thấp và gầy ở phía trái là Thái Phương, còn người kia là Nguyệt Thanh, con gái bà Huyền Hoa...

— Ta có hồ sơ về họ không ?

— Thưa, tôi đã cho lục rồi. Thư khố của ta không có hồ sơ nào về Thái Phương. Còn về Nguyệt Thanh...

— Anh đưa tôi coi.

— Thưa, chẳng có gì quan trọng cả. Trong hồ sơ, tên nàng không phải là Nguyệt Thanh. Mà là tên Tàu. Ta chỉ biết lơ mờ nàng hát rất hay, đánh đàn cũng rất hay, thế thôi.

Phan Mỹ đứng yên giờ lâu.

Bỗng cửa phòng mở toang. Một cộng sự viên tắt tá chạy vào, giọng run run :

— Thưa có báo cáo gấp của toán B

Phan Mỹ chạy sang phòng bên. Ba nhân viên đội mũ nghe, đang ngồi chăm chú trước máy liên lạc vô tuyến. Một người đứng dậy chuyển mũ nghe cho Phan Mỹ.

— Alô, alô, toán B phải không ? Hoành Sơn đây, có gì báo cáo đi.

« Hoành Sơn » là bí danh của Phan Mỹ trong việc điều khiển công tác theo dõi ở ngoài.

— Alô, toán B xin báo cáo với Hoành Sơn. Chúng tôi theo bà Huyền Hoa đến đường Hung bóng Thọ ruộm. Bà Hoa lái xe vào trụ sở Smerch.

— Trụ sở Smerch ? Anh có thể xác định một trăm phần trăm không ?

— Thưa, trăm phần trăm. Tôi lái sau xe bà Hoa chừng 15 thước. Vì tôi không mở đèn nên bà Hoa không nhìn thấy. Trong khi bà Hoa lái qua trụ sở Smerch, tôi đậu lại, gần nhà pha Hỏa lò, và dùng ống nhòm theo dõi. Bà Hoa vào trụ sở Smerch một cách tự nhiên, dường như có hẹn từ trước.

— Anh cứ túc trực ở đây, tôi sẽ cho người tới phụ lục. Cần thận, khi nào có chi tiết mới, anh phải báo cáo ngay cho tôi.

Phan Mỹ xoa tay vào nhau lăm lăm :

— Z. 62 lại gặp Kamốp. Hừ, lạ thật, lạ thật ! Phen này rồi bọn bay chết hết !

Từ máy vô tuyến, vẳng ra lời báo cáo của toán C :

— Alô, toán C xin báo cáo với Hoành Sơn. Từ nãy đến giờ Nguyệt Thanh và Thái Phương ở luôn trong biệt thự đường Thái Phiên không ra nữa.

Phan Mỹ nói :

— Các anh gác ở đâu ?

— Thưa ở hai đầu đường và ở một căn nhà kế cận, nhìn sang biệt thự.

— Biệt thự có đèn sáng không ?

— Thưa không.

— Có chó bệt gié không ?

— Thưa không ?

— Ngoài hai người đàn bà và AX của ta, trong biệt thự còn ai nữa không?

— *Hình như còn một người đàn ông lực lưỡng, luôn luôn đeo kính râm to tướng, vệ sĩ của bà Huyền Hoa.*

— Thôi được. Các anh cứ đóng ở vị trí cũ, đợi tôi ra lệnh.

Tiếng nói của toán C vừa tắt thì toán B tiếp theo :

— *Alô... toán B xin báo cáo với Hoành Sơn. Chiếc Citroen của bà Hoa vừa rời trụ sở Smerch. Lúc này, bà Hoa đi một mình, giờ đây thêm một người khác nữa, một người đàn ông...*

— Anh nhìn rõ mặt hắn không?

— *Thưa, xe Citroen vừa phóng vút qua. Tôi nhận ra rồi, ra rồi, trời ơi... người đàn ông này là đại tá Kamốp.*

Tuy giọng nói rõ ràng khúc triết, Phan Mỹ vẫn tưởng nghe lầm. Hắn hỏi lại :

— Anh nói sao? Kamốp ngồi cùng xe với Z. 62 ư?

— *Vâng. Ngồi cùng xe.*

— Ai lái?

— *Bà Huyền Hoa.*

— Có thể là bà Hoa bị Kamốp giải đi không?

— *Thưa không. Kamốp dựa cửa xe, ung dung hút thuốc lá.*

— Có ai đi sau không?

— *Thưa, một cái xe riêng của Kamốp, trên có 4 vệ sĩ mặc thường phục.*

— Đi sau có xa không?

— *Thưa gần trăm thước.*

— Anh đã cho nhân viên lái theo chưa?

— *Thưa rồi. Xin ông cho lệnh tiếp.*

— Anh cũng đi theo xem Kamốp và bà Huyền Hoa về đâu.

Im lặng trong 5 phút. Rồi tiếng nói quen thuộc lại nổi lên :

— *Alô... toán B xin báo cáo với Hoành Sơn. Bà Hoa đang lái xe vào trong sân biệt thự đường Thái Phiên. Cửa sắt vừa đợc đóng lại...*

Phan Mỹ bùng máy nghe, hồi hả lại bản giấy. Hắn chụp cái mũ dạ vành mềm lên đầu, khoác áo măng-tô vào người, rồi ra lệnh cho đám thuộc viên :

— Nào, chúng ta lên đường.

Sương đêm lạnh lạnh phủ kín thành phố Hà Nội.

Đại tá Kamốp, trưởng ty phân gián Smerch ở Hà Nội, bước vào nhà khách, cùng 4 vệ sĩ.

Đội vệ sĩ của Kamốp là một rừng núi đồ sộ, tên nào cũng cao lấp xỉ hai thước và nặng trên một trăm kí. Cả 4 người đều mặc áo bành tô, bên trong đeo súng lục Tokarép, bút máy bắn đạn hơi ngạt chế tạo tại Hưng gia lợi, và một khẩu tiêu liên Sô viết, báng gấp, dài 30 phân, dành riêng cho nhân viên do thám.

Vào nhà, bọn vệ sĩ vẫn làm li đút tay trong túi quần. Họ có thể bắn qua quần áo, không cần rút tay ra. Tên bắn kém nhất có thể bắn đứt một cái nút chai trong vòng 10 thước. Tên giỏi võ nhất có thể bẻ cong song sắt 16, bèn gỗ lim chỉ dăm xuống là bẻ nát.

Bà Huyền Hoa chỉ ghé :

— Mời các ông ngồi.

Riêng Kamốp chịu ngồi, còn vệ sĩ chia nhau gác bốn góc phòng. Kamốp giục bà Hoa :

— Bao giờ Phan Mỹ đến đây ?

Bà Hoa cười :

— Nếu tôi không lậm, Phan Mỹ sắp đến rồi. Tuy nhiên, muốn ăn chắc hơn, xin đại tá đợi tôi một phút, nhân viên của tôi sẽ gọi vô tuyến, đánh lừa Phan Mỹ tới đây.

— Tôi bận nhiều việc, không thể ở lại lâu.

— Không riêng gì ông bận việc. Tôi cũng thế. Bây giờ, tôi xin nhắc lại điều kiện : ông ra lệnh phóng thích 3 người của tôi, rồi tôi sẽ gọi cho Phan Mỹ.

— Tôi sẽ trả tự do cho họ tức khắc. Nếu Phan Mỹ không đến, miễn cưỡng tôi phải bắt bà.

Bà Hoa đáp :

— Vâng, tôi xin thỏa thuận.

Kamốp quay ra nói nhỏ với một tên vệ sĩ. Hắn vội vã đi ra ngoài. Kamốp nói với bà Hoa :

— Trong vòng 5 phút nữa, 3 nhân viên của bà sẽ được chỗ tới đây.

— Vậy, trong vòng 6 phút nữa, tôi sẽ gọi vô tuyến cho Phan Mỹ.

Kamốp ngược nhìn bà Hoa, vẻ mặt ngạc nhiên :

— Thù thật tôi không hiểu bà là ai mà đánh lừa được con cáo già Phan Mỹ ?

Bà Hoa cười :

— Phan Mỹ là con cáo già đối với đàn ông, song lại là con cừu đối với đàn bà. Đàn bà, nhất là đàn bà đẹp, báo gì, Phan Mỹ cũng làm. Không giấu gì ông, tôi đã dùng mỹ nhân kế dụ hắn ấu đây.

Bà Huyền Hoa vỗ tay một cái.

Cánh cửa bên hông được mở ra, Nguyệt Thanh và Quỳnh Ngọc uyển chuyển bước vào. Kamốp sững sờ :

— Trời ơi!

Bà Hoa bảo con gái :

— Con rót rượu mời đại tá soi cho ấm bụng.

Kamốp xoa tay :

— Cảm ơn, tôi không uống.

Nguyệt Thanh nhí nhảnh :

— Đại tá sợ em bỏ xianuya vào rượu chứ gì ?

Em không thèm giết người một cách khiếp nhược như vậy đâu. Dầu sao, trong phút này đại tá là đồng minh của em. Mai kia, trở lại kẻ thù bất công đại thiên, nếu cần em sẽ thách đại tá đấu súng, hoặc đấu võ.

Kamốp nhún vai :

— Tôi hy vọng được cô chỉ bảo trong tương lai.

Bà Hoa quát con :

— Không được hỗn với khách quý của mẹ.

Nguyệt Thanh kéo Quỳnh Ngọc ngồi xuống ghế, không nói nửa lời. Cửa ra sân mở : ba người đàn ông mặc đồ xám bước vào. Trông thấy bà Hoa, họ đứng sững, vẻ mặt sững sốt. Bà Hoa đứng dậy :

— Chào các anh. Tôi vừa điều đình với đại tá Kamốp để trả tự do cho các anh. Giờ đây, Nguyệt Thanh dẫn các anh lên lầu ngồi đợi.

Kamốp nói :

— Con đường Thái phiên này đã được tôi cho người bao vây chặt chẽ. Các anh chỉ có thể ra khỏi